

Cap on va l'independentisme?

written by Pau Miserachs | 9 de febrer de 2022

Al Parlament i al Govern han decidit no tornar-ho a fer. La desunió independentista ha abonat continuar amb les restriccions actuals a la sobirania de Catalunya. No s'ha decidit seguir una estratègia política des de la perspectiva del dret internacional que legitima al dret a l'autodeterminació.

Que Laura Borràs, després del que ha passat al Parlament de Catalunya amb el cas Juvillà, no vulgui dimitir i assumeixi que un funcionari pugui decidir i executar sense esperar el que ha de decidir un plenari, li soluciona el problema de l'enfrontament que ara no haurà de fer. Però fa malament de voler culpabilitzar ERC i la CUP de la situació.

També el Govern, liderat per ERC, està acceptant sense discussió les limitacions judicials a la sobirania lingüística catalana i les que van apareixent en altres temes, submergits en el marc legal autonòmic.

El govern espanyol manté el debat entre democràcia i legalitat amb la ministra portaveu Isabel Rodríguez reiterant la negativa a l'amnistia i el referèndum d'autodeterminació de Catalunya.

No reconeixent la independència de Kosovo reconeguda pel Tribunal Internacional de Justícia de les Nacions Unides que va significar la legalització de la secessió d'un poble i el naixement d'un estat malgrat el dret intern de l'estat predecessor en contra, com seria el cas d'Espanya envers Catalunya, el regne d'Espanya es manté bel·ligerant contra les aspiracions catalanes a la independència.

En cap cas vol reconèixer Espanya que la Catalunya esquarterada que forma part de l'Estat espanyol sigui una nació amb drets inalienables que, com diu Albert Pont a *Via*

Única, sobrepassen qualsevol ordre constitucional que se'ns vulgui imposar.

Votar no és donar un cop d'estat i manifestar-se a favor tampoc es pot considerar legalment un acte de sedició. Aquestes figures delictives mai formaran part de l'imaginari polític dels catalans que viuen arrelats en la democràcia i l'exercici de les llibertats, oposats a la usurpació i la instrumentalització de les institucions catalanes.

Claudicar i rendir-se a les imposicions del regne d'Espanya no forma part de la nostra tradició, com tampoc renunciar a la sobirania popular. Aquesta legítima ambició no ha impedit, com diu Albert Pont, considerar que l'Estatut d'Autonomia és una mostra de dret castellà escrit en català pels catalans.

Ha quedat clar que el govern de Pedro Sánchez no respecta els drets dels catalans, com tampoc els va respectar el govern conservador de Mariano Rajoy. L'objectiu que no amaguen és fer-nos perdre la nostra dignitat.

Catalunya segueix en situació d'annexió forçosa a la Corona de Castella, avui regne d'Espanya, sense capacitat de regular les seves relacions amb l'exterior ni de participar en el concert de les nacions. El que hagi pogut aportar Catalunya a la història i el progrés jurídic dels pobles ha quedat per la paperera. Espanya no ens reconeix res.

La Corona de Castella amb l'annexió militar de Catalunya el segle XVIII va cometre un acte il·lícit en dret internacional que encara perdura tot i ser nul, si bé ningú s'avergonyeix d'haver suprimit d'aquesta manera els drets nacionals innegables de Catalunya.

Catalunya és per l'Espanya actual una anomalia amb una política residual i no ens tenen cap altra millor consideració. Les relacions Catalunya-Espanya no són bones però els governs del regne saben que Catalunya no disposa de força ni prou autoritat per acceptar seguir sota el règim

autonòmic i no discutir l'hegemonia de l'Estat que manté la criminalització de l'independentisme.

És cert que passar de l'autonomisme a l'independentisme era un salt massa feixuc per als polítics acostumats a viure en un règim autonòmic com a nova denominació del regionalisme.

La crisi s'ha instal·lat en el 52% que fins ara dirigia el Parlament de Catalunya, i la desunió política i el deshonor institucional són palpables. Aquesta realitat és la que ha fet veure que aquest independentisme no va enlloc i hem de tornar a començar amb líders nous que no es deixin fer ni formin part d'aparells de partits.

Voler desplaçar l'estat major del procés a una altra institució controlada per una força política tampoc és la solució quan el que cal és unitat, no desunió.

Aquesta renovació és imprescindible per fer el futur, perquè cap dels parits parlamentaris vol fer efectiu el mandat del 1r d'octubre de 2017, fet que els incapacita per seguir en els seus càrrecs. Han oblidat que es va mobilitzar el 62% de l'electorat per anar a votar sota la violència de l'Estat, amb un resultat favorable a la independència.

Va ser un error no proclamar la independència? Se n'hauria sortit l'Estat amb quatre o cinc milions de catalans i catalanes defensant les institucions pròpies? No era ja un escàndol internacional el que va fer contra Catalunya, l'Estat dirigit pel partit Popular de M. Rajoy amb el suport de Ciutadans i el PSOE?

La sobirania del poble per establir les regles i decidir la substitució unilateral del marc constitucional espanyol per un marc constitucional i legal propi es queda en el procés inacabat i un president destituït a l'exili.

Un dia o altre els partits hauran de reprendre el camí de la independència amb nous dirigents i unió, superant la situació

actual que ha fet que l'independentisme no vagi enlloc i menys amb retrets i desconfiances dels uns contra els altres.